

Dušan Ludvik | Mrtev svit

V morjé bodočih ur se dan potaplja.
Mlin, z algami porastel, sanja milo.
Vse je drugače, kot nekdanj je bilo.
Srce zarašča se, v grenkost potaplja.

Poslali so nas, da spoznamo svet:
stojimo sredi trenj, ne vemo kam,
vsekrog mrtvaško v nas strmé daljave ...
Nam zdi se, da na križ je vsak pripet,
da čut je prazen, da si v gneči sam,
povsod le kri, še sanje so krvave,
obzorja vsa gore v svit mrtve glave ...

Vsi naši upi so le plen vetrov —
čas zлива jih iz žalostnih zvonov —
srce, zarastlo v alge, se potaplja ...